

HỒI 59

XUÂN Ý NÔNG NÀN

Địa Hành Tiên trợn ngược đôi mắt trắng toát hỏi:

- Người nóng lòng cứu mạng con nhỏ đó ư?

Hoàng Thượng Chí giật mình đánh thót một cái, không ngờ lão già lùn lại biết việc đó, nên hỏi vội:

- Tiền bối sao biết được nàng...

- Đừng có nóng nảy! Lão phu ở trong địa đạo nghe trộm được công việc của lão trang chủ, vì địa đạo đi xuyên qua phòng ngủ của Sắc Thông Thiên...

Hoàng Thượng Chí vẫn nóng lòng không đợi lão lùn nói dứt câu, chặn lời hỏi:

- Hiện giờ thiếu nữ đó ra thế nào?

- À! Hiện giờ Sắc Thông Thiên đang nằm trong phòng chữa thương. Có lẽ lão chưa thể hành hình con nhỏ ấy được.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, đôi mắt mở to, nhìn lão lùn hỏi vội:

- Sắc Thông Thiên đang chữa thương?

- Lão phu nói láo với mày làm gì?

- Ai đánh lão bị thương?

- Thì con nhỏ đó đánh lão chứ còn ai nữa.

Hoàng Thượng Chí lắc đầu lia lịa, cãi lại:

- Không! không! Huyết đạo của nàng bị bế kín không cử động được, lẽ nào...

Địa Hành Tiên đưa tay húp vào cổ Hoàng Thượng Chí, không cho chàng nói nữa:

- Hãy khoan! Thằng nhỏ nóng tính cái ầu! Ta nghe nói con nhỏ đó sau một thời gian điểm huyết, sức lực hồi phục, nó tự vận công hóa giải các huyết đạo và chỉ tay một cái lão già trang chủ bị thương ngay.

- Hiện giờ nàng ở đâu?

- Bị nhốt trong gian nhà sắc sát bên nhà này.

Hoàng Thượng Chí mừng rỡ, chồm mình tới trước hỏi:

- Thế thì tại hạ đi cứu nàng.

- Cứu nàng! Mà cứu nàng cách nào?

Hoàng Thượng Chí sững sững một lúc rồi buồn bã nói:

- Nhờ tiền bối dẫn đường.

Địa Hành Tiên lắc đầu:

- Vô phương! Địa huyết chỉ ăn thông đến căn phòng này thôi. Còn căn phòng con nhỏ đó thì chỉ có cách đập cửa mới vào được.

Hoàng Thượng Chí ồ một tiếng thất vọng.

Lão già bèn cười híp mắt, nói:

- Nhưng... gấp rút làm gì! Hãy nghe lão phu nói vào lời nữa đã.

- Xin tiền bối cứ nói.

- Trước đây lão phu có tham gia việc đánh cướp Phật Thủ Bảo Cập điều đó hiện nay lòng người con thù oán ta chăng?

- Không! Tại hạ chẳng hề để vào lòng.

- Được! Thế thì tốt lắm! Lão phu được biết người là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma lại có can đảm gánh vác mọi hận thù của sư môn, do đó lão khâm phục vô cùng. Lão muốn tìm gặp người để có đôi lời tâm sự.

Hoàng Thượng Chí ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Được!

- Vậy thì chúng ta kết nghĩa kim bàng. Ta gọi người bằng lão đệ, người gọi ta bằng lão ca. Được chăng?

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

- Ha... Ha... Nếu vậy thì chúng mình cùng đi.

Địa Hành Tiên đi trước, Thượng Chí nối gót theo sau. Cả hai chui ra khỏi cái lỗ trên trần nhà thì quả nhiên có một đường hầm do Địa Hành Tiên đã đào sẵn. Miệng hầm này ăn thông với kho chứa rượu, cách một vách tường sát bên tay mặt. Nơi đó có một tấm bảng đá để chặn ngang.

Địa Hành Tiên đưa tay cào tấm bảng đá thì để lộ một cửa hầm vừa một người chun.

Lão nói:

- Hoàng đệ! Đây là địa đạo do ta đào đó, chỉ cần dùng tấm bảng đá này che kín lại thì thần tiên cũng không thể phát giác ra nổi.

Hoàng Thượng Chí gật đầu thăm phục:

- Thật là “học vô chi cảnh” mỗi người có một tài riêng.

Qua một khoảng cách độ năm chục trượng thì đến kho rượu. Mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Ở đó có hơn một trăm vò rượu đã cào lên khỏi mặt đất.

Địa Hành Tiên cười híp mắt, hai tay nâng một vò rượu lên, để ngang bụng, rồi kê miệng uống ừng ực.

Uống một lúc, có vẻ đã ghiền, lão mới bỏ vò rượu xuống, lè lưỡi liếm đôi môi, nói với Thượng Chí:

- Hoàng đệ! Ta biết Hoàng đệ đang nóng lòng cứu con bé đó. Giờ thì Hoàng đệ có thể theo đường hầm này mà ra ngoài được. Nhưng khi ra xong phải nhớ lấy tấm đá che khuất miệng hang, đừng làm hỏng đại sự của ta nhé!

Hoàng Thượng Chí toan chui đầu vào địa đạo thì lão gọi giật lại:

- Hãy khoan! Còn một điều nữa.

- Điều gì vậy?

- Hoàng đệ muốn phá hủy sơn trang này cũng được, nhưng nhớ đừng đập phá kho rượu này uống lắm! Còn nếu muốn tìm lão huynh thì cứ đến kho rượu này là gặp mặt.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười:

- Lão huynh cứ ở đây uống mãi sao.

- Ủ! Thôi, Hoàng đệ cứ đi đi!

Hoàng Thượng Chí thấy vẻ hài hước, cổ quái của lão lùn Địa Hành Tiên cũng lấy làm hứng thú. Tuy nhiên, chàng vì nóng lòng cứu Ngô Tiểu My nên không có thì giờ đùa cợt.

Chàng quay lại nói:

- Nếu vậy tiểu đệ xin cáo từ.

- Người đi đi! Ta không thích lối lễ phép khách sáo như vậy! Con nhỏ đó bị nhốt ở gian thứ ba dãy nhà sắt thứ nhất này! Đừng có mò bậy mà khốn!

Hoàng Thượng Chí theo lời Địa Hành Tiên đã chỉ mà tiến bước. Quả nhiên có một địa đạo vừa một người đi, xuyên qua các phòng. Chàng bỏ đi rất nhanh.

Qua một lúc, ra khỏi địa đạo, chàng đứng dậy xem xét, thì thấy chàng đã lọt ra ngoài vòng thành của sơn trang.

Nhớ lời Địa Hành Tiên dặn, chàng dùng bốn miếng đá, che miệng hang, lại rồi phóng mình lên vách thành phi thân vào trong.

Chàng lắc mình nhảy thêm mấy cái nữa thì đã đến trước ba căn nhà sắt.

Bỗng có ba cái bóng lướt tới như gió.

Chàng trở mắt nhìn kỹ thì ba cái bóng ấy là ba con chó lớn.

Nơi rộng rãi này, với công lực của chàng thì còn ngại gì loài chó độc ấy nữa.

Chàng chỉ cần phóng ra hai chiêu thì ba con chó đã oảng lên mấy tiếng, nằm chết dẫy trên vũng máu.

Tiếng chó oảng làm kinh động cả sơn trang.

Bước chân người rộn rịp!

Hơn mười mấy tên gia nhân cầm vũ khí ồ ạt chạy đến.

Vừa nhìn thấy Hoàng Thượng Chí, bọn gia đình như điện giật, đứng sững như những pho tượng đá.

Tại sao Lãnh Diện Nhân bị nhốt trong một mật thất lại có thể thoát ra được mà đứng đây? Mật thất làm bằng sắt, cửa và vách tường dày đến một thước, dầu kẻ nào võ công cao đến đâu cũng đành bó tay chịu chết nếu không phải là ma quái thì không sao thoát ra được.

Hơn nữa, mật thất này chúng đã được lệnh canh giữ, không hề thấy hư hại chỗ nào cả, thế thì Lãnh Diện Nhân thoát ra nơi nào.

Trường hợp đó, làm sao bọn gia nhân của lão Sắc Thông Thiên không khiếp sợ.

Chúng há mồm đứng nhìn Hoàng Thượng Chí không nháy mắt.

Hoàng Thượng Chí thoát ra khỏi căn phòng sắt mặt đầy sát khí, chàng muốn san bằng Họa Hổ Sơn Trang để trừ lão già độc ác.

Do đó, chàng quét mắt nhìn bọn gia đình hét lớn:

- Hãy gọi lão chủ của chúng bay ra đây.

Rồi như không cần để ý đến đám người đứng trước mặt, chàng tung người tiến tới cố đi tìm Ngô Tiểu My để giải cứu cho nàng trước đã.

Mười tên gia nhân đứng chặn hàng ngang cản đường lại.

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Muốn sống thì hãy tránh ra!

Nhưng bọn gia đình không người nào đi cả.

Một tiếng hét lớn Hoàng Thượng Chí quát ra một chưởng sức mạnh phát ra như sóng trào, cuốn tới đám người trước mặt.

Tiếng rên rỉ vang lên, bốn xác người ngã gục xuống.

Sáu người còn lại thất kinh vội lùi lại đằng sau.

Tuy nhiên, chúng vẫn không tránh được, hình như chúng sợ sệt điều gì.

Đối với bọn thủ hạ này Hoàng Thượng Chí không cố tâm sát hại, nhưng chúng lại ngăn chặn, làm cho chàng tức giận không chịu nổi.

Beng! Beng! Beng

Ba tiếng chiêng vang lên! Hai bóng người từ bên trong phóng người nhảy ra.

Hai bóng người đó một già một trẻ.

Người già tuổi không dưới năm mươi, mặt đen như lọ chảo, đôi mắt thụt sâu vào như một chiếc đầu lâu.

Chàng trẻ tuổi độ ba mươi, cử chỉ hung hăng rùng rợn.

Hoàng Thượng Chí liếc mắt sáng quắc nhìn hai người vừa xuất hiện, và nói:

- Trang chủ chúng bay vì sao không ra đây để ta vấn tội?

Lão già mặt đen bước đến một bước nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người muốn gì?

- Tàn sát và đốt trụi sơn trang.

Giọng nói của chàng lọt vào tai mọi người như giọng nói của tử thần, khiến cả bọn đều rớn ớn.

Lão già lui lại hai bước, cất giọng run run nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người định tàn phá sơn trang?

- Phải! Ta chưa quên lời nói của ta lúc mời vào đây. Hơn nữa lúc ở trong nhà sắt ta cũng đã nói với chúng bây rồi!

Chàng vừa dứt lời thì Sắc Thông Thiên đã hiện ra trước mặt. Lão cười ha hả nói:

- Lãnh Diện Nhân! Giỏi thiệt! Người làm sao trốn khỏi căn nhà nhốt chó của ta?

Câu nói ấy càng làm cho Hoàng Thượng Chí cảm phần hơn, mặt chàng hầm hầm chẳng khác một con cọp sổ lồng.

Sắc Thông Thiên lấy tay vẩy một cái ra hiệu cho bọn gia nhân lùi lại đằng sau.

Trong trận chỉ còn Sắc Thông Thiên, lão già mặt đen và chàng trai hán tử.

Hoàng Thượng Chí nóng lòng giải cứu cho Ngô Tiểu My nên không kể gì nữa, vung tay đánh thẳng vào mặt Sắc Thông Thiên một đòn.

Lão già mặt đen cùng với Sắc Thông Thiên hợp chưởng lại, đưa tay ra đỡ.

Hai luồng chưởng phong ép lại.

Bùng!

Cả ba người kia đều rung động thối lui ba trượng. Trong lúc đó Hoàng Thượng Chí vẫn ung dung bước tới, hét:

- Giết!

Chàng toan vung chưởng búa tới thì một luồng sáng xanh lóe mắt đánh tạt vào người chàng.

Trông thấy ánh sáng xanh, Hoàng Thượng Chí biết là ám khí có chất độc, liền hừ một tiếng, rồi phát tay ra đằng sau vạch một cái, chưởng phong cuốn cuộn đánh rơi vùng ám khí xuống đất.

Trong lúc đó Sắc Thông Thiên đã kịp lùi ra sau mấy trượng rồi.

Ngẫu! Ngẫu! Ngẫu!

Tiếng chó sủa nổi lên, từ phía trong hơn mười con chó dữ chạy tuôn ra, bủa vây Hoàng Thượng Chí.

Máu giận sục sôi, Hoàng Thượng Chí quét mắt nhìn bầy chó và người không chút sợ sệt. Chàng phóng người lên, hai luồng chỉ lực bùng ra, đánh thẳng về phía lão già áo đen và tên hán tử vừa phóng ám khí.

Hai tiếng la thất thanh, hai xác người ngã gục, miệng trào máu tươi.

Chàng vẫn không ngừng tay, nhẩy vút đánh thẳng về phía Sắc Thông Thiên một đòn cực độc.

Sắc Thông Thiên thất kinh, vội lăn xuống đất mấy vòng để tránh.

Hoàng Thượng Chí ngạo nghễ mỉm cười. Chàng không ngờ một lão già tên tuổi trên võ lâm lại phải lăn xuống đất để tránh bàn tay chàng một cách dè hèn như thế.

Chàng phóng mình tới đánh tiếp thì bấy chó đã cản lại.

Ngẫu! Ngẫu! Ngẫu!

Chúng nhả răng vừa sủa vừa cắn trông rất ghê rợn.

Sắc Thông Thiên lợi dụng bấy chó phóng mình nhảy vào một khung cửa sắt ở căn phòng thứ tư.

Hoàng Thượng Chí hét to:

- Lão cẩu! Mi muốn nhờ vào những căn nhà sắt này để ẩn thân hay còn tính toán một âm mưu nào khác.

Câu nói chưa dứt, chàng đã nhún mình một cái nhảy qua khỏi bấy chó, phi nhanh về hướng cửa sắt, dùng mười ngón tay biến thành trảo chụp đầu lão già.

Lão già sợ quá lăn xuống đất né tránh, và chui vào trong khung cửa sắt.

Không bỏ lỡ cơ hội, Hoàng Thượng Chí lướt theo vào trong.

Ầm!

Hai người vừa qua khỏi cửa sắt thì cánh cửa đóng lại kín mít.

Mặt lão già trang chủ tái mét như chàm đỏ, toàn thân run rẩy, trong lúc đó mặt Thượng Chí phừng phừng vì giận dữ.

Sắc Thông Thiên đã không thoát được còn phải chịu cảnh cá chậu chim lồng, còn biết đưa vào đâu để bảo toàn mạng sống nữa.

Hoàng Thượng Chí máu hận đang sôi, chàng vung tay trái lên đánh ra một chỉ, về phía Sắc Thông Thiên như núi lở.

Vừa xuất thế Hoàng Thượng Chí hối hận, nhưng đã lỡ, không còn thu lại kịp nữa.

Một tiếng ré kinh hồn, Sắc Thông Thiên bị chỉ lực của chàng đánh bể sọ, nhào lăn dưới đất chết tươi.

Chàng lẩm bẩm:

- Bậy quá! Giết lão là chuyện dễ, nhưng bị nhốt trong phòng này là điều rất nguy. Đáng lẽ ta bắt lão mở cửa trước rồi sẽ giết sau cũng chẳng muộn gì.

Chàng đưa tay sờ mấu cửa thì thấy cánh cửa sắt đã đóng chặt.

Một lần nữa chàng bị nhốt vào phòng sắt.

Trong phòng lạng lẽ, bốn bề không một chút ánh sáng lọt vào, hơi thở nặng trĩu!

Buồn bà, Hoàng Thượng Chí đứng khoanh tay tìm kế thoát thân.

Chàng nghĩ Ngô Tiểu My bị nhốt ở căn phòng sắt vách mà chàng không thể nào đến cứu được.

Đang lúc lo lắng thì bỗng cánh cửa sắt từ từ mở ra.

Chàng thừa cơ hội đưa tay đánh tạt ra một luồng gió rồi phóng mình ra ngoài.

Bên ngoài chỉ thấy mấy cây chó chết nằm bừa bãi, và không thấy có bóng người nào cả.

Bất giác đôi mày kiếm của chàng cau lại chàng lẩm bẩm:

- Ai đã đến đây giết chó mở cửa cho mình như vậy? Địa Hành Tiên ư? Nếu là lão lùn ấy thì lão giấu mặt đi để làm gì?

Ai đã đến giải cứu cho chàng?

Thật là khó đoán được!

Nhưng lúc này Hoàng Thượng Chí đâu có thì giờ để suy nghĩ nữa, chàng vội chạy đến phía cửa phòng sắt mà Ngô Tiểu My bị nhốt?

Đến nơi, chàng toan dùng sức mạnh để phá cửa xông vào, nào ngờ cánh cửa chỉ khép hờ, không đóng.

Chàng sững lững.

- Tại sao? Chẳng lẽ Ngô Tiểu My đã thoát ra rồi, và nàng đã giết chó, mở cửa thả mình ra?

Chàng chồm miệng vào cửa gọi lớn:

- Ngô cô nương!

Không có một lời đáp ứng.

- Ngô cô nương!

Vẫn không có một lời đáp ứng.

Chàng nghĩ thầm:

...

-- *Thiếu Một Trang* --

...

Hoàng Thượng Chí gọi thêm mấy tiếng nữa vẫn chẳng nghe đáp ứng.

Như vậy nghĩa là thế nào? Chàng không hiểu nổi!

Chàng ngồi thẳng người lên, nhìn lại thân thể Ngô Tiểu My một lần nữa, xem có bị thương tích chỗ nào không.

Làn da trắng mịn, không có chỗ nào trầy trụa cả!

Chàng thở dài! Một luồng máu nóng chạy khắp thân thể chàng.

Bây giờ tim chàng cũng đập thình thịch hơi thở chàng cũng rộn rịp chẳng khác Ngô Tiểu My.

Chàng như muốn run lên! Mồ hôi toát ra ướt đầm cả trán. Một cảm giác khác thường mà chàng chưa từng thấy.

Chàng nhắm mắt lại không dám nhìn Ngô Tiểu My nữa.

Qua một lúc, chàng mới bình tĩnh, và ý thức được việc chàng đến đây là để cứu người. Chàng nghĩ rằng có lẽ các huyết đạo trong người nàng bị bế tắc, nên nàng mới mê man như vậy.

Nhưng nếu là một người đàn ông với chàng có thể quan sát để giải huyết, còn Ngô Tiểu My là một thiếu nữ, việc kiểm soát trong thân thể nàng là điều quá bất tiện.

Chàng trở mắt nhìn mãi, không biết làm sao.

Một lúc lâu, chàng định đến kho rượu gọi Địa Hành Tiên, nhưng chàng lại không an tâm rời nàng, vì biết đâu trong giây phút chàng vắng mặt bọn tôi tớ của lão trang chủ đến đây giết nàng thì sao?

Do dự một lúc. Cuối cùng chàng quyết định khám xét các huyết đạo của Ngô Tiểu My. Bàn tay run run, chàng mò mẫm khắp mình nàng để tìm huyết đạo bị bế. Nhưng, chàng tìm khắp nơi vẫn không thấy có huyết đạo nào bế tắc cả.

Mồ hôi trán ướt đầm, ngón tay chàng đang bóp nắn trên làn da trắng mịn thì bỗng Ngô Tiểu My nhẹ trở mình một cái, hai cánh tay êm như nhung cất lên ôm vào cổ chàng.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, muốn run lên, nói không ra tiếng:

- Nàng... nàng...

Đôi mắt đẹp từ từ hé mở, nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí như chứa đựng đầy yêu đương. Làn môi đỏ mọng mấp máy:

- Hoàng Thượng Chí! Anh!

- Ngô cô nương! Cô nương...

- Em không sao cả!

- Nhưng...

- Nhưng anh hãy hôn em đi!

Lời nói của giai nhân như cầu khẩn, như ra lệnh. Hình như bên trong có một sức mạnh vô hình không cho phép Hoàng Thượng Chí làm trái đi được.

Toàn thân chàng mềm nhũn như mất hết năng lực! Chàng ngồi yên, hơi thở dồn dập. Đôi mắt đẹp từ từ khép lại, đôi môi như đóa hoa hường hé nở. Quang cảnh trong phòng đã lặng lẽ lại còn lặng lẽ hơn.

Hoàng Thượng Chí, một chàng trai đã từng tự hào là ghét đàn bà nhất là đàn bà đẹp! Nhưng giờ đây sự thực chứng minh rằng chàng không đủ can đảm để ghét “nó”. Mà trái lại chàng trở thành một vật sai khiến của sắc đẹp.

Trời đất như quay cuồng!

Cho đến lúc hai cánh tay ngọc buông ra, thì một tiếng thở dài nào nuốt thốt ra từ đáy lòng của Ngô Tiểu My. Nàng đổi từ giọng nói âu yếm qua giọng nói chua chát, lãnh đạm:

- Hoàng Thượng Chí! Hãy cởi áo ngoài của anh ra cho tôi.

Hoàng Thượng Chí như mơ như tỉnh, chỉ biết làm theo mệnh lệnh của nàng.

Ngô Tiểu My dùng áo ngoài của Thượng Chí trùm lấy thân thể, rồi từ từ đứng lên, hai dòng nước mắt rơm rớm chảy ra, nói với giọng lạnh lùng:

- Mối thù của chúng ta như thế cũng đã tạm đủ rồi! Sau này anh đối xử với em bằng cách nào cũng được. Tim em đã giao trọn cho anh, nhưng lại không được anh ngó ngang đến. Khi bắt đầu yêu, em đã biết lòng quá mềm yếu. Không chống cự nổi tình yêu phiến diện.

- Ngô cô nương! Cô nương...

Ngô Tiểu My khoát tay, ngắt lời Hoàng Thượng Chí:

- Chuyện đã qua cứ để nó trôi theo thời gian, và xốt nhòa trong dĩ vãng, đừng nhắc lại làm gì! Hôm nay anh liều thân cứu em, sợ không có ngày đền đáp, nên em phải gấp rút như vậy. Anh chớ nghĩ rằng...

Nói đến đó nàng ngừng lại.

Hoàng Thượng Chí đôi môi mấp máy như muốn nói gì nhưng lại nói không ra tiếng.

- o O o -